DIVADELNÍ TŘEBÍČ 4

ZPRAVODAJ XII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2003

FUNEBRÁCI A FERNET

Rozhovor s Josefem Tejklem, režisérem a autorem hry Amatéři.

Co Vás vedlo k tomu napsat hru z prostředí funebráků?
První spouštěcí impuls se zrodil v Bechyni. Neboť jsme tam potkali funebráka jak má být a toulali jsme se s ním po hospodách (i s fernetem). Na druhou stranu musím přiznat, že mě tohle téma lákalo. Znal jsem několik variant černých komedií nebo povídek, ale zdály se mi nedostatečně černé. A taky mě vzrušovala možnost dostat je do kontrastu s takovým solitérem, jakým je sv. František z Assisi. Jeho věci jsem četl a velmi mě zaujaly. Každopádně nás ale zaskočilo, že ač se představení tváří drsně a humorně, ta husí kůže na zádech naskočí.

Amatéři nejsou jediná hra, kterou jste napsal. Kde získáváte inspiraci?
Já se pokouším o tvorbu po třech liniích. V žádném případě nezavrhuji klasické texty, dokonce ani ty autorské klasické. Napsal jsem několik historických her, současných historických her, které jsou, řekl bych, takzvaně normální. Ale vždycky mají nosné téma, jinak by mě to nebavilo. Ale pak mám rád také dramatizace, zejména ruskou klasiku, která ještě není převedena do divadelního jazyka. Nejvíc mě asi baví psát hry na tělo. Ale na to musí být soubor a musím to psát na konkrétní lidi, se kterými to koresponduje.

Předpokládám správně, že ve Vašich dramatizacích ruské klasiky fernet vystřídá vodka?
Tam se samozřejmě objevuje vodka, protože vodka prochází ruskými dějinami, je to jaksi jeden z pilířů ruských dějin. Bez vodky to nejde.

Téma Vaší hry „Amatéři" je poměrně choulostivé a nemusí být každému příjemné. Setkal jste se někdy s vyloženě negativním ohlasem diváků?
Je to vysloveně individuální. Někdy se to stane tak u jednoho, dvou diváků, většinou na vesnici. Ale nám je to vyloženě jedno, protože jsem rozhodnut, že divadlo, kde bych si měl brát servítky, nechci ani dělat, ani psát. Mě nejde o to, jestli divadlo bude přijato. Pro mě je důležité, že říkáme věci, za kterými si stojíme.

Text, který jste napsal, zůstal v původní podobě, nebo se během zkoušení měnil?
Text se měnil. Ne, že by to bylo úplně podstatné, vysloveně zásadní, ale při zkouškách se přišlo na pár věcí. Některé fóry se rozvinuly tak pěkně, že jsme je doplnili.

Během dnešního představení jste pili opravdu jen Colu nebo jste si dali i ferneta?
Já své herce nekontroluji, ale troufnu si tvrdit, že poměr fernetu a Coly nebyl sto ku nule, ale typoval bych tak sto ku pěti...

A jak to bylo s tím alkoholem při zkoušení?
Upřímně řečeno tam bylo spíš pivo.

Co připravujete dalšího?
Už jsem začali. Studijní název je „Solné sloupy" a měla by to být ještě tak o třetinu drsnější záležitost než „Amatéři" a mělo by to být i současnější.

sv

Zaslechnuto

Naše redakční ucho zaslechlo v průběhu dnů několik velmi zajímavých útržků, ať už v kuloárech, nebo na rozborových seminářích. Tak, jak jsme zaslechli, předáváme dál...

(V redakci)
Toto je jediné představení, na kterém jsem nespal - ale o ničem to nevypovídá.
Začít vtipné opakování, když se ještě nic neopakovalo, to je problém.

- rs -

(O současné situaci ve školství)
Ruším šetření na důchod, všechno utratím!

Jaroslav Dejl

(Před představením „Amatéři")
Jak říkal jeden můj přítel, problémy mají tendenci se řešit samy.

Pavel Purkrábek

Rytina Přívětivá tvář

Dneska vám ukážu svou lidskou hezkou tvář.

Jaroslav Dejl

(O představení „Amatéři")
Musím se připravit - pravil Pavel Purkrábek, přinesl tác plný panáků a láhev Ferneta (viditelná reklama).

(Před začátkem rozborového semináře)
Mirko, slíbila's mi kafe!

Jan Císař

(O představení „Fajdraricie")
Kostým Faidry jsem si vyložil jako Carmen, protože jsem romantik, zatímco profesor Císař jej vnímá jako kostým dominy....
...je tam záchodová mísa z období klasického umakartismu...

Pavel Harvánek

Pane režisére, máte něco, nebo nás necháte, ať si tady blbneme?
Já už dneska nejsem ješitnej, já už spíš zkoumám, kolik stojí krematorium.

Jan Císař

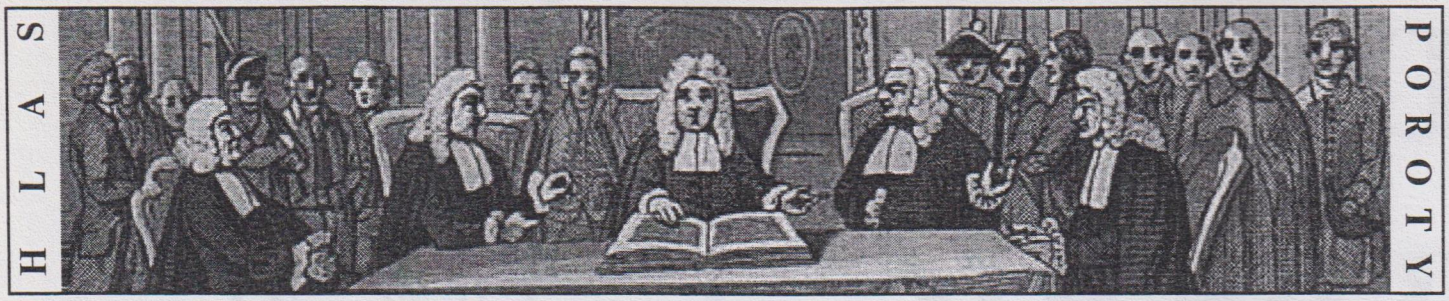

Fraška s hořkým podtextem

Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí se představili s inscenací původní hry Josefa Tejkla *Amatéři*. Tejklova předloha je napsaná cíleně a vědomě. Má pevnou výstavbu – nejen celek, ale i každá postava má svůj vývoj a gradaci. Text má navíc také literární hodnotu, postavenou na kontrastu citátů z bible a hrubozrnnosti hospody čtvrté cenové kategorie, do jejíhož prostředí je hra zasazena.

Iluze této hospody byla úspěšně navozena i ve včerejším představení – část vojenského hangáru místo horizontu, pár ošoupaných stolů a židlí, výčep (a nošení piv divákům do sálu) – to všechno charakterizovalo prostředí velmi přesně. Z inscenace samotné (režie, autor) cítíme, že Černí šviháci vzali předlohu za svou, že jí věří a že se jí sami baví. Jsou uvolnění, autentičtí a nezkrotní. Pravdou sice je, že vidíme určité rozdíly v jevištní zkušenosti a hereckých schopnostech, a tak pro nás některé vymyšlené detaily či nápady nemusejí vyrůstat z konkrétní situace. Ale na druhé straně oceňujeme gejzír nápadů a především jejich gradaci a dotažení až k samému konci. Za všechny jmenujme ono permanentní pití fernetu, kdy se začíná od malých štamprlat přes větší, posléze následují láhve a pulitry na pivo, až se v závěru Morges propracuje k pití z velké dvoulitrové láhve. Nebo nápad s hudebními nástroji, kdy Mědílek vrazí muzikantům to, co právě urve někde v prostoru - elektrický rozvaděč a odpadní sifon – a oni si jej po svém dále dotvoří a hrají na ně. Inscenace funguje a bavíme se. O to víc nás mrzí, že nerozumíme některým slovním informacím, které bychom měli z jeviště dostat. Nejvíc to pak vadí v závěrečné nahrávce hovoru z mobilního telefonu, kdy Dr.Stehno telefonuje s mafiánem Trunečkem. Závěrečná tečka tak nemůže vyznít naplno.

Co dodat na závěr? Sledovali jsme žánr frašky, která nebere ohled na nic. Kdo je schopen tento žánr akceptovat, dobře se pobavil. Ale nejen to. Neboť onen závěr, kdy velký podnikatel převálcuje malé amatéry, má vskutku hořký podtext.

ex

Prostředky převálcují témata

U inscenací režiséra Ladislava Valeše je text hry východiskem pro sdělení témat, která jej zajímají a která se pak snaží zprostředkovat divákovi neméně zajímavými divadelními prostředky. Proto původní texty buď výrazně upravuje, nebo si předlohu napíše sám. Tentokrát tak učinil na motivy P.O.Enquista a s Rádobydivadlem Klapý uvedl inscenaci pod názvem *Fajdraricie*. Sledovali jsme ucelený dramatický tvar, který nás poutal, udržel naši pozornost od počátku až do konce a dával nám tušit zajímavá témata. Ale většinou jen tušit. Nejzřetelněji vystupuje téma velké lásky a velké nenávisti, které jsou propojeny – neboť velká láska může zabíjet stejně jako nenávist. Sledujeme mimořádné herecké výkony, vybudované vztahy mezi postavami. Fajdra (Veronika Týcová) a Aricie (Lenka Šťastná) typem i dovedností hereček mohou a musí být konkurentky.

To všechno je jasné. Ale dále už méně. Valeš vedle sebe klade znaky, které jsou kontrapunktické a které nedokážeme vždy přesně dešifrovat. Klademe si tak řadu otázek. Například: Co znamená zafačovaná postava v úvodu a závěru inscenace – smrt? Proč jsou vánoce? Co znamená záchod na scéně? Jaké významy nesou deratizátoři (v programu nazvaní Počišťovači?) Co označují kostýmy, zařazující jednotlivé figury do různých dob? U Theseova kostýmu chápeme, že jde o průřez věky, ale proč u ostatních je ta která postava zařazena právě do té které doby?. A tak dále. Snažíme se přijít věci na kloub, a tak fabulujeme. Cítíme, že jde o víc než o výše uvedené téma. Ale oč ještě? O moc, nečisté hry a jejich pravidla? O podtexty politické? Vnímáme obrazy a jednotlivosti na úkor celku. Nástroje, byť nesmírně zajímavé a jdoucí přes rampu, převálcují zamýšlenou vícevrstvou výpověď.

Přes uvedené připomínky je na místě úctyhodné dílo Rádobydivadla ocenit. Je nesporně divadelně působivé a jistě si z něj každý divák něco odnese. Jen to nemusí být vždycky přesně to, co režisér zamýšlel.

ex

Sousedské divadlo s přesahem

Divadelní spolek Krakonoš z Vysokého nad Jizerou se představil s autorskou inscenací Petra Pýchy *Republiku za koně a fotbal aneb Obrázky z dějin národa Havlase Pavlaty.* Text čerpá z místních pověstí a je šikovně napsaný, samotná inscenace pak je přesně zakotvena v prostředí, z něhož vychází. Herci nám sdělují texty a evidentně se hlásí k prvkům lidového divadla, které prezentují s mírným nadhledem, jako by se stylizovali do rolí starých ochotníků. Je to způsob herectví, který je jim vlastní, protože vychází ze zdejších kořenů a pamatujeme si jej z dřívějších inscenací Vodseďálkových lidových her, které soubor nastudoval. A Petr Pýcha těchto daností herců využil a vědomě s nimi pracoval. Scénické řešení vytváří odpovídající prostředí pro hru – plátěné dekorace jsou v řádu inscenace a navíc nás Vysočtí dokážou překvapit krásným stěhováním chalup na začátku druhé části, které vyprávění příběhu zrychlí a dodá mu dynamiku. Baví nás řada vtipně udělaných scén – například v úvodu ono současné trojí jednání v chalupách – stejné a přece jiné. Nebo vzájemné honění chlapů po chalupách s vysvětlujícím „zásahem" pana učitele. Nebo závěrečná scéna („hoří!") vybudovaná šikovně až do samotné tečky. Některým jiným situacím zase ale naopak výrazná tečka chybí. Celku by také prospěly některé škrty (například v závěru první poloviny či v dohadování, co s pokladem), protože přece jen místy působí poněkud zdlouhavě.

Vysockou inscenaci můžeme nazvat v dobrém slova smyslu současným sousedským divadlem, které určitě musí v domácím prostředí fungovat dokonale. Ale je v ní i něco navíc, co způsobuje, že je přenosná i tam, kde Vysoké a Vysocké osobně neznají. Je to zřejmě onou schopností mírného nadhledu nad věcí, oním - byť vzdáleným - cimrmanovským „šmrncnutím"", které způsobují, že kromě „obrázků ze života horalů" sledujeme také úsměvný pohled na zrod demokracie i její odpůrce, což je jistě téma, které má obecnější platnost i dnes.

ex

OPUSTÍM-LI DIVADLO, TAK ASI ZŘEJMĚ DODÝCHÁM

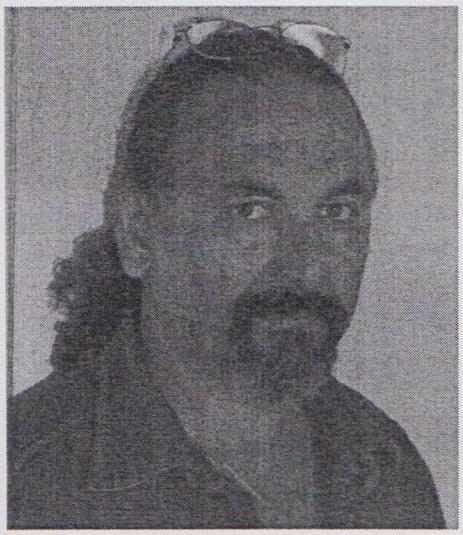

Když se řekne Klapý, vybavím si Hazmburk (zřícenina hradu nad obcí Klapý poblíž Litoměřic - pozn. red.). Kde je vlastně sídlo vašeho divadla?
Právě v obci Klapý, kde je velikánský kulturní dům. Byl postaven za socialismu - velké, rozmáchlé gigantické dílo. Tam od roku 1986 přebýváme.

Hrají ve vašem souboru lidé z obce, nebo z okolí?
Z blízkého okolí, protože ze samotného Klapý by to nešlo, všichni tam nejsou tak nadaní, nebo divadlo nechtějí zrovna dělat. Z Klapýho mám v současné době v souboru dvě děvčata, která hrají už delší dobu.
A jinak je to všechno z blízkého okolí, z Libochovic, to jsou asi čtyři kilometry, také Roudnice, Litoměřic, Lovosic, Loun - odtamtud je poměrně veliká enkláva, která k nám jezdí na zkoušky. A jezdí i z větší dálky - ze Žatce, i z Vysokého nad Jizerou.

Máte u vás v obci pravidelný divadelní provoz, nebo s představeními především jezdíte?
My v Klapý předvedeme premiéru, snažíme se vždycky jednou do roka. I když přiznám, že teď v poslední době trochu malinko skluz máme, že už se objevujeme jednou za dva roky. Ale v podstatě ta práce je jednou do roka udělat jedno představení, odehrát ho na domácí půdě, předvést ho divákům a pak už se s ním rozjedeme na cesty.

Představení, se kterým jste přijeli letos do Třebíče, je dalším z řady her severských autorů, které jste inscenovali. Co vás k těmto dílům přitahuje?
Asi náplň těch her, to mě jaksi provokuje. Tam pořád vidím, že se tam objevuje vášeň, taková severská. Takový ten severský přístup k řešení otázek rodiny a lásky - to mě pořád bere. Vůbec z evropské dramatiky je mi severská prostě nejbližší.
V současné době také připravujeme dalšího Bergmana - Podzimní sonátu, která bude také dost upravená, prostě na motivy té Podzimní sonáty. A nejen to, stále mě láká Strindberg a já bych rád jednou udělal z jeho her nějakou Strindbergiádu, která by měla vlastní děj, ale objevovaly by se tam postavy ze Strinbergrových her.

Jakým stylem se souborem pracujete? Když předstupujete před soubor s novou látkou, máte už hotový scénář?
Samozřejmě lidi s tou látkou podrobně seznámím. Scénář už upravím tak, jak bych si ho zhruba představoval. Řeknu, o čem to teď zrovna je, kam bychom se měli ubírat, co od toho chceme. Ale představení se samozřejmě neustále tvoří i během jednotlivých zkoušek, protože mě občas něco napadne, něco do toho přinesou ty lidi. Kdysi jsem to navrhoval já, byl jsem takový ten režisér až despota v tomhle směru. Nenechal jsem si na to sahat. Ale v poslední době jsem spíš takový, který dá na některé zkušené lidi, které v souboru má. Jednak se sami už otřískali, jednak něco vědí, jsou vzdělaní - jako třeba paní Andělová, Pavel Macák nebo Veronika Týcová - takže ti o tom něco vědí a přinášejí do toho vlastní věci.

Autor předlohy vaší inscenace Per Olov Enquist začal psát divadelní hry asi v 41 letech a řekl, že do konce života už nic jiného než divadlo dělat nebude. Jak je to s vámi?
Já jsem to už jednou povídal okřídleným „Opustíš-li mě, zahyneš". To jsem teď přehnal, ale opustím-li divadlo, tak asi zřejmě dodýchám - to se nedá. Divadlo je to, co člověka bere, spaluje ho to.
Já třeba řeknu: Teď už s tím skončím, nebudu to dělat. A do měsíce už jsem zase zpátky.

- rs -

Hledané a nalézané poklady z Vysokého nad Jizerou

Divadelní spolek Krakonoš z Vysokého nad Jizerou známe z minulých ročníků Divadelní Třebíče. Sympatie diváků si získal svými inscenacemi Charleyovy tety a Sluhy dvou pánů, které hrál v minulých dvou letech. Tentokrát inscenoval hru svého člena Petra Pýchy. Hru Republiku za koně a fotbal aneb Obrázky z dějin národa Havlase Pavlaty nejen napsal, ale podílel se spolu s Janem Vaverkou mladším na její režii. Oba sympatické mladé muže si pamatujeme jako představitele Jacka Chesneyho a Charleye Wykehama z inscenace Charleyovy tety. Režisérů nejnovějšího počinu vysockého Krakonoše jsme se zeptali na okolnosti vzniku hry i inscenace.

Hrávalo se už někdy v minulosti ve Vysokém autorské divadlo?
P.P. Ano, ale musíme dohlédnout do historie vzdálené zhruba sto padesát let a nalezneme tam autora známých sousedských her Františka Vodseďálka. Jeho hry se dostaly do repertoáru i v novější době. Náš soubor hrál asi před patnácti lety například jeho Komedii o Libuši.

Dá se říci, že navazujete na tuto tradici?
P.P. Ano, s tím, že k tomu nedochází vědomě. Spíš jde o nějaké působení ducha místa a tradice, které se do nás vtiskují.

Z jakých zdrojů jste čerpal inspiraci?
P.P. Já jsem učitel, a když jsem měl čas (samozřejmě až po vyučování), tak jsem se procházel po vysockých stráních a objevoval staré chalupy a v nich starce, kteří byli ochotni vyprávět o historii města. Jednalo se mnohdy o příběhy dosud téměř neznámé, do nichž byli zasvěceni jen někteří opravdu staří pamětníci. A z těchto vyprávění vychází naše hra.

Jak dlouho jste ji psal?
P.P. Asi rok. Zajímalo mě, do jaké míry jsou vyprávění pravdivá. A jak návštěvy muzea, tak řada historických análů mi potvrdily, že se v podstatě jedná o historické skutečnosti. Dosvědčují to např. opakované návštěvy Viktora Dyka ve Vysokém, dále vysocký poklad uložený ve sbírkách Národního muzea v Praze, Pavlatovo proroctví v Jiráskových Starých pověstech českých i Masarykova návštěva v Semilech v roce 1922.

Vy určitě učíte češtinu a dějepis?
P.P. Češtinu ano, ale dějepis ne. Učím základy společenských věd - tj. psychologii, sociologii a filozofii.

Můžete nám říci něco k historii vašeho divadelního spolku?
J.V. Vysocký divadelní soubor je prakticky nejstarší soubor v České republice. Vznik se datuje do roku 1786 a soubor v podstatě pracuje nepřetržitě až do dnešních dní. Jedinou delší přestávku v činnosti souboru zavinil požár Vysokého v roce 1834, což je mimochodem právě onen požár, s nímž babička strašila malou Hlavatkovou z naší hry.

Chystáte do budoucna něco v podobném duchu?
P.P. V úvodu zmínění starci, zdá se, ještě neřekli zdaleka všechno. Zajímavá je např. historie vysocké Madony ze 14. století, která přečkala právě požár v roce 1834 a přisuzuje se jí zvláštní moc. Je umístěna ve vysockém kostele a např. v 70. letech ji navštěvovala spousta poutníků z celé republiky a chodili si k ní vymodlit svá přání. Není bez zajímavosti, že ji v anonymitě navštívil i Vladimír Remek před svým letem do vesmíru a Antonín Panenka před ME v Bělehradě.

Děkuji za rozhovor a těším se na další inscenaci z historie Vysokého nad Jizerou.

sš

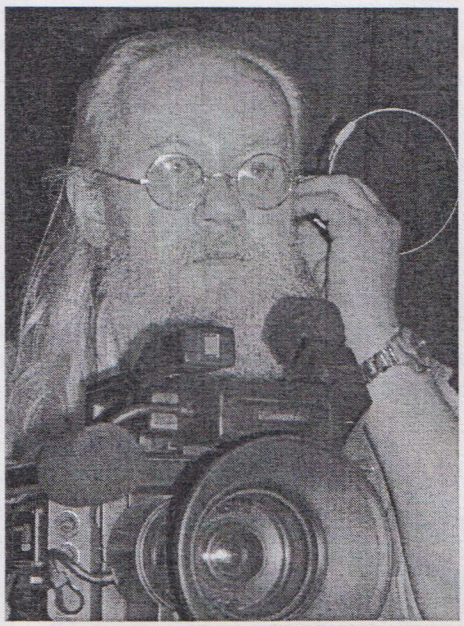

Je za námi již další festivalový den a většina z vás už jistě stačila zaregistrovat našeho kameramana Stanislava Šmída, který neúnavně (a neúprosně) dokumentuje veškeré dění na divadelních prknech již „odpradávna" a stal se jeho nedílnou součástí. Soubory tak kromě cenných rad a připomínek kritiků (více viz rubriky Hlas poroty či Zaslechnuto) dostanou na památku videokazetu se záznamem svého představení.

- fis -

DNES UVIDÍTE

Divadlo **Luna Stochov** v roce 2000 uvedlo na Divadelní Třebíči hru J. A. Pitínského „Pokojíček". Letos postoupilo na národní přehlídku s dramatizaci povídky **Franze Kafky „Proměna"**.

Franz Kafka se narodil 3. 7. 1883 v Praze. Byl nejstarším synem Hermanna Kafky, „obchodníka se střižním, módním a galanterním zbožím, slunečníky, deštníky, holemi, bavlnou, přísežného soudního znalce", a Julie rozené Löwyové. Po neúspěšných pokusech studovat chemii a germanistiku vystudoval Kafka na Německé univerzitě v Praze práva; studium ukončil promocí 18. 6. 1906.

V březnu roku 1908 vychází v Hyperionu soubor krátkých próz. Rozjímání a v červnu začíná Kafka pracovat jako pomocný úředník v pražské Dělnické úrazové pojišťovně.

V roce 1917 lékaři zjišťují u Kafky plicní tuberkulózu a v roce následujícím žádá sám o penzionování - není mu vyhověno a dovoluje se mu jen prodloužení zdravotní dovolené. V následujícím období absolvuje několik léčebných pobytů. V roce 1922 je konečně penzionován. Jeho zdravotní stav se zhoršuje a 3. 6. 1924 umírá v sanatoriu dr. Hoffmanna v Kierlingu u Klosterneuburgu.

Je těžké zařadit Kafkovo dílo k určitému uměleckému směru či hnutí, dokonce se vedou spory o to, k jaké národní literatuře vlastně náleží. Obdobně jako většina velkých spisovatelů stál Kafka před dilematem, jak skloubit tvorbu s touhou po rodinném životě. Jak dokládají jeho deníkové zápisy (a vlastně i jeho dílo), z pocitu osamocení jej nevytrhla ani láska.

Jeho dílo je přístupné řadě výkladů, stalo se inspirací k mnoha adaptacím. Zvláště povídka „Proměna" dodnes láká divadelníky, o čemž svědčí četné profesionální i amatérské inscenace - k nejznámějším patřily Léblova (soubor Jelo) nebo Bednárikova (zelenečský soubor). Hlavní motiv osamocení v odcizeném světě zůstává i v dnešní době aktuální.

Na Národní přehlídce v Třebíči jsme v letech 1993 a 1994 uvítali amatérský divadelní soubor Desta - club Děčín, který zde zahrál dvě komedie - „Rajčatům se letos nedaří" Johna Patricka a „Zlého ducha Lumpacivagabunda" J.N.Nestroye. Po devíti letech se zde objevuje jiný **děčínský soubor - DS Karla Čapka** - který vystoupí s inscenací hry **Jeana-Paula Sartra „S vyloučením veřejnosti"**.

Jean-Paul Sartre se narodil 21. června 1905 v Paříži. Jednou z výrazných okolností, které utvářely jeho život, byla předčasná smrt otce, a poté jeho pobyt v dědečkově domě. Stal se fenoménem intelektuálního a uměleckého života v poválečné Francii a stal se inspirací pro dílčí myšlenková i umělecká hnutí v celé Evropě. Sartre byl filozofem, romanopiscem, dramatikem, esejistou, literárním kritikem i výrazně politicky angažovaným intelektuálem. Získal Nobelovu cenu za literaturu (v roce 1964), kterou ovšem odmítl.

Aktovka „S vyloučením veřejnosti" je jednou z jeho nejznámějších a nejhranějších existencialistických her. Autor uzavírá do hotelového pokoje dvojici žen a jednoho muže, aby tu v pekelném trestu marně hledaly možnost soužití a dospěly ke klasickému poznání: „Peklo, to jsou ti druzí."

Amatérské divadlo z **Karlových Varů** bylo na Divadelní Třebíči zastoupeno dvěma soubory. V letech 1992 - 1994 a 1996 zde vystupovalo (a to velmi úspěšně) Divadélko Jen tak a v letech 1997 a 1998 je vystřídalo **Divadelní studio D3**.

Dnes uvidíme v podání karlovarského D3 inscenaci hry **Karla Tachovského „Mor (Boccacciovské variace)"**.

Brněnský dramatik Karel Tachovský (1926 - 1989) působil jako redaktor (Lidové noviny), publicista (Host do domu) a dramaturg Českého rozhlasu Brno. Je autorem několika rozhlasových her, k nejznámějším patří např. „Kudy bloudí Odysseus?" a „Chatrná paměť pana Z". V brněnském nakladatelství Blok vyšly dvě sbírky básní „Hodiny a orloje" a „Netečné nebe".

Divadelní hru „Mor" uvedlo tehdejší Divadlo bratří Mrštíků v roce 1987. Inscenace karlovarského souboru je prvním uvedením této hry amatérským souborem.

Podobně jako v Dekameronu jde o rámcový příběh šesti dívek (u Boccaccia sedmi) a tří mladíků, kteří utekli před epidemií moru a vyprávějí si příběhy oslavující lásku.

DNES
Sobota 17. května 2003

10.00 hod. **Velký sál Národního domu**
Divadlo Luna Stochov
Luboš Fleischmann podle F. Kafky
PROMĚNA

13.00 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

14.30 hod. **Velký sál Národního domu**
Divadelní spolek Karel Čapek Děčín
Jean-Paul Sartre
S VYLOUČENÍM VEŘEJNOSTI

16.45 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

19.30 hod. **Velký sál Národního domu**
Divadelní studio D 3 Karlovy Vary
Karel Tachovský
MOR (Boccacciovské variace)

22.15 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

ZÍTRA
Neděle 18. května 2003

Host přehlídky
10.00 hod. **Velký sál Národního domu**
D. Dušek, F. Lipták, M. Šulík
ZABÍJAČKA
Divadlo COMMEDIA Poprad

11.30 hod. **Velký sál Národního domu**
Slavnostní zakončení Divadelní Třebíče a celé Národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla

Hradec Králové dává šanci amatérským souborům

Ve dnech 21. - 30. 6. proběhne v Hradci Králové IX. ročník mezinárodního festivalu **Divadlo evropských regionů.** Stalo se již tradicí, že v tzv. Open air programu dostávají prostor k prezentaci také amatérská divadla, která hrají doslova pod širým nebem. Vítány jsou všechny soubory a fantazii se meze nekladou. Hraje se na náměstí, pořádají se happeningy, performance, své umění ukazují mistři loutek i mistři na chůdách, šermíři, zkrátka všichni divadelní „blázni". V letošním roce vystoupí také studenti uměleckých škol. A repertoár? Pro každého něco - od pohádek a turnajů přes Gozziho, Sachse, Topola, Goldflama a Mrožka až po autorské projekty.

-fis-

Omluva

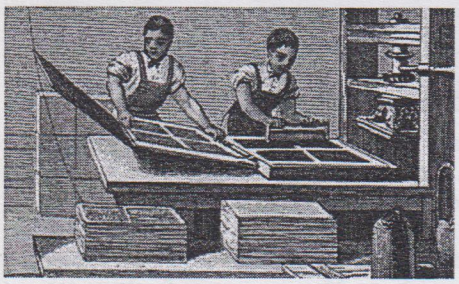

Redakce se omlouvá všem souborům, které vystupují večer, protože není v silách naší techniky tak pohotově reagovat a uveřejnit fotografii z představení (která doprovází vyjádření poroty). Ještě se do konce přehlídky pokusíme, abyste o své tváře nepřišli.

Všechno důležité bylo řečeno, já to možná řeknu jen jinými slovy...

(autentický záznam z rozborového semináře)

ipos artama

Zpravodaj XII. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč 2003. • Redakce: Simona Bezoušková, Blanka Fišerová, Radim Svoboda, Stanislava Štěpánková • Fotografie: Ivo Mičkal • Vydává Městské kulturní středisko v Třebíči • Sazba FIBOX • Náklad 200 výtisků